

מבוא למסכת עירובין

אל החצר המשותפת, וכן את ההוצאה מהחצר המשותפת אל המבוי [שהוא מקום הילוך של כל בני החצירות מסביבו], כהיתר להוצאה מרשות לרשות.

ולכן סברו שמותר גם להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים.

כדי למנוע את הטעות הזאת תיקן שלמה ש"יערבו" דיירי החצר את עצמם כאילו הם גרים יחד באחד הבתים, בכך שיתנו כולם אוכל בשיעור מסוים בבית אחד, וייראה הדבר כאילו כולם דרים במקום אחד, וההוצאה ממנו לחצר אינה נחשבת להוצאה לרשות אחרת אלא לאותה הרשות, של ביתם המשותף.

וכן ישתתפו דיירי המבוי באוכל במקום אחד, ובכך יחשבו כולם דיירים של אותו מקום, ושוב לא תחשב להם ההוצאה ממנו למבוי כהוצאה מרשות אחת לרשות אחרת.

ב. אלא שמלבד תקנתו של שלמה המלך הוצרכו חכמים לתקן תקנה נוספת משום שבאו האנשים לכלל טעות אחרת.

כי בראותם חצר או מבוי [שהם רשות היחיד מן התורה, ועיין בהגדרתם לקמן], שיש בהם פירצה אל רשות הרבים, דימו שבהיותם פרוצים אל רשות הרבים הם כמותה.

ובאו לטעות, בראותם את היתר הטלטול בחצר ובמבוי הפרוצים, להתיר גם את

פרק ראשון

שלמה המלך תיקן "עירובין".

אך לא את כל עניני עירובין תיקן שלמה המלך.

כי שלשה עניני "עירובין" הם, בשלשה מישורים נפרדים, המתבארים במסכת שלפנינו, ותקנתו של שלמה היא רק אחד מהם.

ואלו הם שלשת הענינים של "עירובין":

א. עירוב הדיירים, שהוא תקנת שלמה.

ב. תיקון הרשויות, שהוא תקנת חכמים.

ג. עירוב תחומין, שגם הוא תקנת חכמים.

א. תקנתו של שלמה המלך היא לענין הדיירים, שגרים כל אחד בבית פרטי נפרד, אך יש להם חצר משותפת, וכן לענין אנשי החצירות הנפרדות המשתמשים יחד במבוי משותף, דרכו הם יוצאים אל רשות הרבים.

מן התורה, החצר וכן המבוי [המוקף במחיצות משלשת צידו], הם רשות היחיד, ומותר להוציא מן הבתים אל החצר, וכן מן החצרות אל המבוי.

שלמה המלך תיקן את "עירובי החצירות" ואת "שיתופי המבואות", משום שראה שבאו אנשים לכלל טעות, להתיר להוציא מרשות היחיד לרשות הרבים בשבת, לפי שדימו את היתר ההוצאה מהדירה הפרטית